

[Jacob Pedersen.]

teksrådet er indsendt et forslag, der helt synes at ville ændre reglerne for tilskuddets beregning. Dette forslag er nu færdigbehandlet af undervisningsministeriet og i princippet godkendt, oplyser den højtærede minister. Når jeg ikke ved denne lejlighed ønsker at give udtryk for nogen særlig forundring, hvad der måske kunne være anledning til, skyldes det, at jeg forstår det hele sådan, at en del af bibliotekernes krav og ønsker, som af den ene eller den anden grund ikke blev opfyldt ved loven af 1950, er blevet holdt i live og nu fremføres igen, og at undervisningsministeriet har ment, at grundlaget for vurderingen af disse krav og ønsker nu er et andet, således at man nu tiltræder det, som man ikke mente at kunne gå med til i 1950. Mon ikke det forholder sig således?

Den højtærede minister oplyser i sin skriftlige fremsættelse, at det nævnte forslag om ændringer af disse forhold vil betyde en intensivering og udvidelse af bibliotekernes virksomhed. Der skal nu arbejdes mere og over større områder. Det hele skal blive endnu bedre. Det koster selvfølgelig penge. Hvordan og hvorledes denne intensivering og udvidelse af virksomheden skal foregå, må vi vente med at drøfte. Jeg skal ikke her komme ind på det, og jeg skal også afstå fra visse principielle betragtninger angående dette forhold ved denne lejlighed og kun sige, at jeg har bemærket mig den højtærede undervisningsministers oplysninger om, at der ved en eventuel nyordning ikke bliver tale om at stille væsentlig større midler til rådighed for bibliotekerne. Ikke nogen merudgift af betydning for det offentlige, siger den højtærede minister, men altså dog en merudgift. Hvad man mener om dens størrelse, vil så afhænge af, hvad man lægger i ordene „væsentlig større“ og „af betydning“. Ved denne omlægning af udgifterne vil statens andel vokse med op til 2 mill. kr. om året. Lagt til den godt ene million fra 1950 vil det betyde, at der i løbet af 5—6 år er sket

en stigning i statens udgifter på 3, nærmere 3½ mill. kr. om året til biblioteksformål; det er dog penge.

Der er et spørgsmål, som den enkelte borger i dette land i disse tider stadig må stille sig selv, og det er: Har jeg råd, eller har jeg ikke råd til dette eller hint? Det forekommer mig at være et nyttigt og fornuftigt spørgsmål. Noget lignende har måske været i den højtærede ministers tanker, siden han har rådført sig med sin kollega, den højtærede finansminister, der — sådan må jeg måske opfatte det — har haft gode råd at give, og dette lovfor-slag om en udskydelse af revisionen har altså set dagens lys.

Det er særdeles betryggende at vide, at den højtærede undervisningsminister selv mener, at de store økonomiske tilskud, bibliotekerne fik fra staten ved loven af 1950, gør, at disse ikke kommer i en nødsituation, selvom revisionen udskydes et år. Vi deler denne opfattelse. Den højtærede minister mener endda, at det er bedst stemmende med folkebibliotekernes interesse at vente med revisionen. Jeg kan hertil oplyse, at mit parti vil tillægge det ganske overvejende betydning, hvad vi mener tjener befolkningens interesser og tarv i denne sag som i andre sager, og at vi ud fra et helhedssyn til sin tid vil finde vort standpunkt. Med disse bemærkninger skal jeg på mit partis vegne give tilslutning til, at man udsætter revisionen af folkebiblioteksloven.

Den højtærede undervisningsminister bemærker ved sin skriftlige fremsættelse af lovforslaget om oprettelse af en ny læreanstalt her i landet, en Danmarks Biblioteksskole, at de unge bibliotekarere efter den gældende ordning ikke længere får en tilstrækkelig omfattende orientering på biblioteksvæsenets mangfoldige områder, og at det derfor nu er nødvendigt at indføre en nyordning. Det er mig bekendt, at man fra folkebibliotekernes side længe har ønsket og arbejdet for en intensivering og rationalisering af de unges uddannelse, og nu har